

skulde være irrationelle Skatter, og at man som Følge deraf maatte sige, at hvor ufuldkommen end Ligningen ved den direkte Beskatning var, var den dog altid bedre, og at man øvede mere Retfærdighed ved at gaa til direkte Skatter end til indirekte Skatter.

Jeg kommer i Forbindelse dermed til at tale om et andet Spørgsmaal, nemlig, hvorledes de velstaaende blive stillede, naar man gennem en saadan direkte Skat kommer saa vidt, at man f. Eks. tager en Trediedel af deres Indtægt i direkte Skat, altsaa foruden at man, naar man har taget det, tillige rammer dem gennem alle de indirekte Skatter, som de bære sammen med de mindre velstillede i Samfundet. Der sagde den højtærede Finansminister, idet han gjorde en Beregning for de 15,000 Kr., at naar man saa paa den Forhøjelse — han tog altsaa kun den Forhøjelse, som der blev fra Skatten af 1903 plus Militærskatten til den af ham nu foreslaaede Skat —, vilde den kun blive 300 Kr. eller saa, jeg husker ikke, hvor meget det var; og saa sagde han: Herregud, det kan være ubehageligt for en Mand at komme til at betale 300 eller 500 Kr. mere, naar han har 15,000 Kr.; men at sige, at det kan han ikke bære, at han maa segne under Byrden, er ganske overdrevent. Ja, det forekommer mig, at denne Argumentation er af en højst mærkelig, jeg kunde fristes til at sige sofistisk Beskaffenhed; for den rammer virkelig aldeles ikke det, jeg gjorde gældende. Allerede det ærede Medlem, som sidst talte (P. Munch), var inde paa, at det, det kommer an paa, er det absolutte Tal, det, som kommer ud, naar vi nu lægge de sidste 300 eller 500 Kr. paa; det er det absolutte Tal, det gælder om, saavel for den kommunale direkte Indkomstskat som for den nye Stats-Indtægts- og Formueskat. Og det er der jeg siger, at naar vi staa overfor en ren Formueindtægt, naar vi tænke os en Mand bosat i en Købstad, hvor de altsaa have en 10—12 pCt. som Kommuneskat, vil han ufejlbarligt — det er et Regnestykke, som det er saare let at foretage — komme til at give saadant noget som en 30 pCt. Og saa er det, jeg siger, naar en Mand skal give 4,500 Kr. op til 5,000 Kr. af 15,000 Kr., maa han ganske naturligt rejse det Spørgsmaal: Hvad faar jeg for disse 5,000 Kr.? Det er det, man begynder med at tage, og det øvrige tager man gennem de indirekte Skatter. Det er fuldstændig urigtigt, naar man, som det ærede Medlem fra

Langeland (P. Munch) gør gældende: Ja, men han har store naturlige Forpligtelser, noblesse oblige, thi han er en af Samfundet begunstiget Mand, han er Samfundets Skødebarn. Man kan sige, at han er Lykkens Skødebarn, Livets Skødebarn, og han kan maaske være alle mulige andre højere Magters Skødebarn, men Samfundets Skødebarn er han ikke, Samfundet interesserer sig langt mere for alle mulige andre i Samfundet end netop for de Mænd, der skabe selve den indtægtgivende Kilde, nemlig Kapitalen. Den højtærede Finansminister anførte: Ja, men der er dog een Henseende, hvori man maa sige, at han ogsaa har sociale Goder, thi gennem den sociale Lovgivning ophæves der en vis Spænding. Saaledes forstod jeg den højtærede Finansminister. Skal der være en fuldkommen Sikkerhed og Tryghed over de formuende Menneskers Erhvervsforhold, maa man sørge for, at der ikke kommer for meget Højtryk paa Maskinen, og at der er Sikkerhedsventiler. Saadanne Sikkerhedsventiler udgøres af den moderne sociale Lovgivning, og derfor er han interesseret i, at Staten har Midler til at gennemføre en saadan social Lovgivning. Maa jeg nu for det første dertil sige, at den gamle liberale Betragtning forekommer mig naturligere; der sagde man: Det, Staten yder, er først og fremmest Retsbeskyttelse, og man kan sige, at den formuende Mand paa en vis Maade trænger til mere Retsbeskyttelse end den, der intet har at miste. Den, som har meget, Tyve kunne stjæle, o. s. v. o. s. v., har selvfølgelig mere Trang til Retsbeskyttelse, end den, der intet har, men det er et Standpunkt, som er fuldkomment forladt. Den moderne danske Stat gaar mere over til at blive en Amnestueforvalter, og det er ud fra denne Betragtning, som vi socialpolitisk set staa overfor, at den højtærede Finansminister mener, at ogsaa de særdeles rige virkelig faa noget for deres Penge. Der overfor vil jeg imidlertid gerne pege paa, at det til syvende og sidst, naar man skal afklæde det alle teoretiske Betragtninger og gaa til selve Kærnen af Sagen, betyder dette, at man siger: De rige maa altid være bange for Revolution, og de maa være glade til, at vi sørge for at holde Revolutionen borte fra dem. Jeg vil hertil svare, at det er muligt, at der er Lande, hvor de velstillede skulle være bange for Revolution, men jeg tror oprigtigt talt, at Faren for, at der skulde blive nogen social Revolution her i Danmark, ikke er